

Gilbert Achcar: Strategiska tankar om de ökade israeliska hoten i Libanon

[Ur [International Viewpoint](#), 26 september 2024. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Bara en timme efter att jag skrev min artikel förra veckan ([Libanon och Israels skrämseltaktik](#)) startade den israeliska underrättelsetjänsten en massiv terroroperation i Libanon genom att i två vågor under två dagar spränga personlig kommunikationsutrustning och döda mer än 40 personer och skada mer än 3.500. De två massiva terrorattackerna följdes av en upptrappning av granatbeskjutningen över gränsen mellan Hizbollah och de israeliska angreppstrupperna (även kallade IDF), som ett förspel till det intensiva bombardemang som skedde i måndags [23/9] mot södra Libanon och andra områden där Hizbollah finns närvarande, och dödade nästan 500 personer och skadade mer än 1.600. När dessa rader skrivs pågår bombardemanget fortfarande.

Den fråga som trängde sig på alla, inte minst måltavlorna i Libanon, är om denna plötsliga upp-trappning av det vi kallade "Israels skrämseltaktik" bereder vägen för ett angrepp i full skala mot Libanon, inklusive tunga bombningar av alla områden där Hizbollah finns, även de tätbefolkade förorterna söder om Beirut, med målet att få dem att "se ut som Gaza", som en av Benjamin Netanyahus närmaste medarbetare uttryckte det. Det finns förvisso farhågor om att den sionistiska staten kommer att genomföra ett brutalt angrepp mot delar av Libanon, en attack av den sort som har riktats mot hela Gazaremsan, i linje med vad en av övervakarna av det israeliska angreppet på Libanon 2006 har kallat "Dahiya-doktrinen" (en syftning på Beiruts södra förorter, det arabiska ordet dahiya betyder "förort"). Doktrinens mål är att avskräcka alla som har för avsikt att konfrontera Israel, genom att hota att områden som bebos av den civilbefolkning som hyser dessa avsikter ska utsättas för omfattande våld, likt det som 2006 hände med Beiruts södra förorter, där Hizbollahs folkliga bas finns koncentrerad.

Det är ett faktum att attacken 2006, som följde på ett angrepp som Hizbollahsoldater utförde över Libanons södra gräns mot israeliska soldater, och dödade åtta av dem och tillfångatog två, fick en avskräckande effekt. Det medgav Hizbollahs generalsekreterare Hassan Nasrallah när han i ett berömt TV-tal i efterdyningarna till kriget uttryckte sin sorg: "Om jag för en sekund hade anat att denna kidnappning skulle leda till ett krig i denna skala, så skulle vi verkligen inte ha utfört den, av humanitära, moraliska, militära, sociala och politiska skäl."

Media i väst är snabba att fördöma krigsbrott som begås av fiender till väst, som den ryska regimen i Ukraina, men de nämner inte att "Dahiya-doktrinen" ingalunda är en militär snilleblix och en doktrin som är värd att läras ut på civila länders militärhögskolor, utan istället ett flagrant brott mot krigets lagar. I praktiken utgörs den av krigsbrott i stor skala, upp till folkmordsnivå i Gaza, genom att ha den uttalade avsikten att rikta sig mot civila för att avskräcka soldater. Det är med andra ord en terroristisk strategi som har formulerats av en terroriststat av värsta sort, och utgör en tydlig bekräftelse av att statlig terrorism är mycket farligare än icke statliga grupper terrorism, eftersom den tillämpar samma logik, dvs. att döda civila för ett politiskt syfte, men med oändligt mycket större möjlighet att döda och förstöra.

Hizbollah drog två lärdomar av 33-dagars kriget 2002. Den första syns i att de sedan dess har tagit hänsyn till något som de betraktar som en röd linje, som om den korsas ger den sionistiska staten en ny förevändning att angripa libanesiska civila. För att först och främst skydda sin folkliga bas genomförde inte Hizbollah några djärva operationer av den sort som utlöste kriget 2006 – eller den som Hamas genomförde för ett år sedan, vilken utlöste kriget för att ödelägga Gaza och utrota dess folk. Den andra lärdomen fick Hizbollah att skaffa sig en enorm arsenal av missiler som avskräckningsmedel genom att hota civila områden i den sionistiska staten, och på så sätt uppnå det som inom kärnvapenterminologin kallas för ”terrorbalans”.

Det är denna ekvation som förklarar Hizbollahs initiativ att dagen efter Operation ”Al-Aqsa-floden” inleda ett begränsat utnötningsskrig mot den sionistiska staten, som svar på Hamas’ uppmaning att de skulle ansluta sig till det Hamas hade påbörjat. Uppmaningen kom i ett meddelande från den islamska rörelsens militära ledare på Gazaremsan, Muhammed al-Deif, som sändes på radio i början av operationen: ”Våra bröder i det islamska motståndet i Libanon, Iran, Jemen, Irak och Syrien, detta är den dag då ert motstånd kommer att förenas med ert folk i Palestina så att den fruktansvärda ockupanten ska inse att den tid då de kunnat rusa omkring och mörda forskare och ledare är slut. Tiden att plundra era rikedomar är slut. De nästan dagliga bombningarna i Syrien och Irak är slut. Tiden har kommit för alla arabiska och islamska styrkor att enas för att sopa bort ockupationen från våra heliga platser och vårt land.”

Men Hizbollah var smarta nog att inte överväldigas så mycket av eufori att de trodde att dagen hade kommit för att besegra Israel och befria Palestina. De beslutade därför att gå med i striderna som understödjare snarare än fullständiga deltagare, ett beslut som översattes till ett begränsat utnötningsskrig. Partiet ville uttrycka sin solidaritet med folket i Gaza men utan att utsätta sin folkliga bas för samma öde som invånarna på Gazaremsan hade drabbats av. Men denna uträkning slår nu tillbaka på Hizbollah, efter att den sionistiska aggressionsarmén har avslutat sina intensiva storskaliga operationer i Gaza och nu riktar in sig på sin norra front och inleder det vi kallade ”skrämseltaktik”, alltså en gradvis upptrappning av angreppen med hot om att övergå till att tillämpa ”Dahiya-doktrinen”.

Det israeliska agerandet visar hur effektiv Hizbollahs motavskräckning är, eftersom den sionistiska regeringen tvingas vara försiktig med att inleda ett fullskaligt krig som den vet kommer att bli kostsamt för det israeliska samhället, även om Israels överlägsna militära förmåga gör att kostnaderna för Hizbollahs bas kommer att bli mycket större. Således tog den israeliska regeringen först till en upptrappning med hjälp av ”asymmetrisk krigföring”, ett begrepp som vanligtvis beskriver irreguljära truppers aktioner mot en reguljär armé. Här är det den sionistiska staten som utdelar ett bedrägligt och smärtsamt slag mot Hizbollah och dess civila miljö genom att spränga kommunikationsutrustning. Det följdes av en upptrappning av den konventionella krigföringen i måndags. Det utgör en farlig upptrappning av trycket mot Hizbollah för att tvinga dem att kapitulera och godta de villkor som Washington har satt upp med den sionistiska regeringens godkännande, och där det viktigaste villkoret är ett tillbakadragande av partiets styrkor till norr om floden Litani.

Inför detta ökade tryck är partiet fångat i ömsesidiga, men ojämna, avskräckningsmedel. Av rädsla för att svaret skulle bli överväldigande, och i vetskap om att Israel är fullt förmöget att svara på en mycket högre nivå, kan inte Hizbollah föra ett ”asymmetriskt krig” djupt inne i Israel på ett sätt som skulle orsaka hundratals döda, som det angrepp som den sionistiska armén utsatte Libanon för i

måndags,. Den sionistiska regeringen är fullt medveten om ekvationens villkor. Även om de vill avveckla Hizbollahs avskräckningsförmåga, så kan den inte inleda ett fullständigt krig utan att säkerställa USA:s fulla deltagande i det, likt Washingtons flera månader långa deltagande i kriget i Gaza, ända till att gå mot alla krav på eldupphör. För att kunna inleda ett fullskaligt angrepp på Libanon behöver den sionistiska regeringen att USA deltar, vilket det ännu inte finns politiska förutsättningar för. Men de arbetar för att uppnå dem och kan, som vi nämnde för en vecka sedan, i detta syfte mycket väl utfärda en varning med en begränsad tidsgräns till Hizbollah.

Det förefaller som om Netanyahu har börjat bli rädd för att hans vän Donald Trump mycket väl kan misslyckas i de kommande amerikanska valen om 1½ månad. Det verkar som om han därför beslutade sig för att trappa upp saker och ting, och dra fördel av de sista månader då hans andra vän, den ”stolta irländsk-amerikanska sionisten” Joe Biden, finns i Vita huset. Frågan nu är: kommer Biden att pressa Netanyahu tillräckligt hårt för att förhindra ett krig som sannolikt kommer att påverka hans partis kandidat, Kamala Harris’, valkampanj negativt, eller kommer han återigen att foga sig efter sin väns kriminella strävanden, även om det görs på hans och hans utrikesminister Blinkens vanliga hycklande sätt, och åtföljs av beklaganden och ilska som är ämnade att avleda skulden?

24 september 2024